

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ ΑΦΗΓΕΙΤΑΙ

Η ζωή μου πριν και μετά τη Δύναμη

Γεννήθηκα στο Αιγίνιο Πιερίας από απλούς γονείς, που τους αγάπησα και τους αγαπώ. Εκεί ζω τα παιδικά μου χρόνια, παίζοντας με τον αδερφό μου και τους φίλους μου, απλά και ταπεινά, όπως όλοι οι άνθρωποι.

Έχω φοιτήσει μόνο στο Δημοτικό, και το τελείωσα με βαθμό απολυτηρίου 7. Από τα δώδεκα μέχρι τα δεκαπέντε μου χρόνια εργάζομαι μαραγκός σε επιπλοποιείο. Τα επόμενα δύο χρόνια δουλεύω σε συνεργείο αυτοκινήτων ως ηλεκτροσυγκολλητής. Από τα δεκαεφτά μου μέχρι τα είκοσι ένα μου υπηρέτησα στο στρατό ως χειριστής χωματουργικών μηχανημάτων. Επιστρέφω για λίγο στο επιπλοποιείο και παράλληλα μοιράζω ενημερωτικά φυλλάδια αιμοδοσίας. Για ακόμη δύο περίπου χρόνια είμαι χειριστής χωματουργικού μηχανήματος στις Σέρρες και τη Θεσσαλονίκη. Σε ηλικία είκοσι τριών

χρόνων προσλαμβάνομαι από μια τεχνική εταιρεία που εκτελεί έργα στη Λιβύη: στο Ουμπάρι, στη Σάμπχα, στο Γκατ και τελευταία στο Έντρι, και παραμένω εκεί, στην έρημο Σαχάρα, για τρεισήμισι χρόνια. Επιστρέφω στην Ελλάδα, δουλεύω ως γεωργός, παντρεύομαι τη γυναίκα της ζωής μου, τη Χρυσούλα, και κάνω δύο παιδιά, τον Δημήτρη και την Ελευθερία. Σε όλη την πορεία μου στέκονται δίπλα μου, και τους ευχαριστώ πολύ γι' αυτό.

Στη συνέχεια, για δεκαοχτώ χρόνια ανέλαβα την οικογενειακή επιχείρηση της συζύγου μου, μια ταβέρνα στην Αλεξάνδρεια Ημαθίας.

Δε φοβόμουν να δοκιμάζω τον εαυτό μου σε νέα επαγγέλματα· αποτελούσαν για μένα προκλήσεις για να διαπιστώνω και να εξασκώ τις νέες μου ικανότητες.

Η ενασχόλησή μου με την ταβέρνα ήταν πιθανότατα εξάσκηση υπομονής, ώστε να μπορώ να εξυπηρετώ σωστά τους ανθρώπους παρέχοντάς τους αρχικά υλική και στη συνέχεια πνευματική τροφή για την κάλυψη των αναγκών τους.

Η εκδρομή στον Όλυμπο

Πριν από το Πάσχα του 2002 βρεθήκαμε με το γιο μου και τους φίλους μου Περικλή και Αποστόλη στους πρόποδες

του Ολύμπου. Κάποια στιγμή, ένιωσα την παρόρμηση να σκάψω σε ένα συγκεκριμένο σημείο. Το έκανα, και από εκεί άρχισε να αναβλύζει νερό. Όσο έσκαβα, τόσο πιο ορμητικά ανάβλυζε το νερό. Καθηλώνομαι και το παρατηρώ με έκπληξη και θαυμασμό. Συγχρόνως, νιώθω ότι κάτι αρχίζει να αλλάζει μέσα μου. Αρχίζω να «βλέπω», να βλέπω πίσω και πέρα απ' ό,τι η κανονική ανθρώπινη όραση μας επιτρέπει. Τρόμαξα με την πρωτόγνωρη αυτή αίσθηση, γιατί εκτός των άλλων δεν ήταν κάτι που είχα επιθυμήσει ή προσπαθήσει γι' αυτό. Άλλωστε, δε με είχαν ποτέ απασχολήσει υπερβασικά θέματα.

Τέσσερις μήνες αργότερα, πάλι με την παρέα των φίλων μου, ανεβαίνουμε ξανά στον Όλυμπο, όπου δίπλα σ' ένα ρέμα νιώθω μια πολύ έντονη ηλεκτρομαγνητική δέσμη να με διαπερνά στο κεφάλι και να με καθηλώνει. Έμοιαζε με κεραυνό. Τόσο δυνατή και ακαριαία ήταν η ενέργειά της... Ένιωθα σαν να ανοίγει το κεφάλι μου στα δύο... Οι πόνοι ήταν δυνατοί και αφόρητοι. Στα σημεία όπου άγγιζαν το δέρμα μου μέταλλα, όπως η αλυσίδα μου και το ρολόι μου, έπαθα εγκαύματα. Συγχρόνως ένιωθα μια αλλαγή πρωτόγνωρη στο κεφάλι μου, σαν να δονούνταν διαφορετικά. Το σοκ ήταν τόσο μεγάλο, που το μόνο που ήθελα ήταν να φύγω. Ο φίλος μου ο Θεοφάνης με μετέφερε εξαντλημένο στο σπίτι. Οι πόνοι στο κεφάλι συνεχίστηκαν για δύο ολόκληρους μήνες.

Ύστερα από πέντε μήνες βρέθηκα με φιλική παρέα στο Άνω Σέλι. Ένωσα ξανά έναν έντονο ξαφνικό πόνο, με καινούρια κύματα ενέργειας να με διαπερνούν, πολύ πιο δυνατά αυτή τη φορά. Η διαδικασία αυτή κράτησε τέσσερις ώρες. Ήταν τόσο έντονη η αίσθηση, που ο φίλος μου ο Βαγγέλης καθόταν άναυδος και με κοιτούσε. Δεν τόλμησε να μ' ακουμπήσει ή να μου μιλήσει· παρακολουθούσε μόνο τις αντιδράσεις μου.

Λίγο καιρό μετά από αυτό το περιστατικό, βρίσκομαι σ' ένα μικρό εκκλησάκι δίπλα στον ποταμό Αλιάκμονα με τον Θεοφάνη, τον Αποστόλη και τον Περικλή. Νιώθω ξαφνικά για άλλη μια φορά έναν έντονο πόνο στο πάνω μέρος του κρανίου μου, λες και άνοιξε στα δύο... Το σώμα μου άρχισε να πάλλεται και να δονείται από μια ανεξήγητη ενέργεια. Αυτή τη φορά το ένιωθα ακόμη πιο έντονα από ό,τι την προηγούμενη.

Ο φίλος μου ο Περικλής, που εκείνη τη στιγμή βρισκόταν πιο κοντά μου, με βλέπει να ταράζομαι, αισθάνεται την ένταση και προσπαθεί να μου συμπαρασταθεί για άλλη μια φορά. Έχω λιποθυμήσει, ενώ ταυτόχρονα τρέμω σύγκορμος. Εκείνος με χτυπά στο πρόσωπο και μου ρίχνει νερό για να συνέλθω. «Έβγαλα το άχτι μου», μου έλεγε μετά γελώντας. Τον ευχαριστώ που σε όλη αυτή τη διαδικασία της αλλαγής μου ήταν πάντα δίπλα μου, και παραμένει έτσι έως σήμερα, όπως εξάλλου και οι άλλοι φίλοι μου από εκείνη την περίοδο της ζωής μου – ο Μάκης, που μου άνοιξε το

δρόμο, και ο Γιάννης, που μου έδωσε την ευκαιρία να προχωρήσω στον καινούριο δρόμο.

Πέντε μήνες αργότερα, μετά από μια επίσκεψή μου σ' ένα μοναστήρι, ένιωσα πάλι μια πίεση στο κεφάλι μου, με δυνατούς πόνους, που κράτησαν περίπου τέσσερις ώρες. Τότε, μια άλλη πρωτόγνωρη αίσθηση με κατακλύζει: Νιώθω, και πλέον «βλέπω», συνεχή κύματα ενέργειας να διαπερνούν το δεξί μου χέρι και να βγαίνουν προς τα έξω. Είναι η στιγμή που καταλαβαίνω ότι την ενέργεια που είχα δεχτεί όλο αυτό τον καιρό μπορούσα πλέον να την εκτοξεύσω και να τη διοχετεύσω ελεγχόμενα προς τα έξω.

Όλα αυτά συνέβησαν σε διάστημα δύο ετών, με αυτό τον αναπάντεχο τρόπο: από το 2002 έως το 2004, ανά τέσσερις περίπου μήνες, επτά συνολικά φορές. Μετά την τελευταία, άρχισα να δέχομαι τη Γνώση. Σε ό,τι ερώτημα έθετα, είχα την απάντηση. Μου αποκαλύπτονταν επίσης θέματα για τα οποία δεν είχα καν προβληματιστεί. Η αντίδρασή μου μετά το σοκ ήταν αρχικά τρόμος, μετά φόβος για το άγνωστο, και κάποια στιγμή η όλη εμπειρία εξελίχτηκε σε παιχνίδι: μου τηλεφωνούσαν, για παράδειγμα, κάποιοι φίλοι στη δουλειά μου από το σπίτι τους ή από χώρους όπου δεν είχα πάει ποτέ μου, και εγώ τους περιέγραφα ακριβώς το περιβάλλον γύρω τους, τη θέση όπου βρίσκονταν, τη στάση τους, πόσα και ποια άλλα άτομα ήταν κοντά τους. Αυτό το παιχνίδι με βοήθησε να μη χάσω την ισορροπία μου.

Κάποια στιγμή ρωτήθηκα για κάτι άγνωστο μέχρι τότε σε εμένα. Η ερώτηση αυτή προκάλεσε τη σχεδόν αυτόματη απάντησή μου, που τελικά, όταν αργότερα τη διασταυρώσαμε και την ελέγξαμε, διαπιστώσαμε ότι ήταν σωστή. Μετά το τελευταίο γεγονός, με έκπληξη αντιλαμβάνομαι σταδιακά ότι για όποιο ερώτημα τίθεται στο σπίτι, στην παρέα, στην ταβέρνα, σχηματίζεται στο μυαλό μου η απάντηση. Όποιο ερώτημα θέτω στον εαυτό μου, έχει άμεση απάντηση. Είναι σαν να εκπέμπονται κύματα όπως του ραντάρ, που επιστρέφοντας φέρνουν την εξήγηση. Όταν θέτω το ερώτημα της μεταφοράς στο χρόνο, «βλέπω» τον τρόπο της μετάβασης. Το ταξίδι στο χωροχρόνο είναι εξάλλου ζήτημα του νου. Σκέψης, όχι ύλης.

Περνάει ένα χρονικό διάστημα που γνωρίζω ότι κατέχω μοναδικές δυνάμεις και δεν ξέρω εάν και με ποιο τρόπο μπορώ να τις διαχειριστώ. Αισθάνομαι μόνος, φοβάμαι.

Σε αυτό το χρονικό σημείο, το Πάσχα του 2003, κάποια φίλη που γνωρίζει αυτό που μου συμβαίνει μου ζητά να δοκιμάσω να βοηθήσω τον ανιψιό της. Είναι η πρώτη φορά που καλούμαι να αντιμετωπίσω το πρόβλημα υγείας κάποιου συνανθρώπου μου.

Ο ανιψιός της φίλης αυτής έπασχε δέκα χρόνια ήδη από βαριάς μορφής ψωρίαση. Πέραν της κλασικής ιατρικής, είχε δοκιμάσει και άλλες, εναλλακτικές θεραπευτικές μεθόδους, χωρίς ωστόσο κανένα αποτέλεσμα. Τελικά, με επισκέφτηκε με τη θεία του στην Αλεξάνδρεια Ημαθίας, στην

ταβέρνα. Ήταν ένας νέος άνθρωπος που όλο το σώμα του ήταν καλυμμένο από μια παράξενη «φλούδα», σαν κρούστα. Στάθηκε μπροστά μου. Είδα μέσα μου ότι μπορεί να γίνει καλά, και μάλιστα σε μικρό χρονικό διάστημα. Τρόμαξα συνειδητοποιώντας ότι με τη δύναμή μου αυτή το αγόρι θα γινόταν καλά χωρίς καν να το ακουμπήσω, χωρίς καμιά θεραπευτική αγωγή.

Αργότερα η θεία του διηγούνταν: «Όλο του το σώμα και το πρόσωπό του ήταν σαν κορμός γέρικου δέντρου. Την τρίτη μέρα μετά τη θεραπεία, μου τηλεφώνησε η μητέρα του για να με ενημερώσει ότι το σεντόνι του γέμισε από ξερά κομμάτια που έφυγαν από πάνω του, και ήταν καθαρός. Μέσα σε τρεις εβδομάδες επανήλθε πλήρως σε φυσιολογική κατάσταση».

Ο νεαρός ήταν ενθουσιασμένος. «Τώρα, μετά τη θεραπεία μου, είμαι τόσο χαρούμενος, ντύνομαι όπως θέλω, κυκλοφορώ, ζω όπως θέλω, και αυτό το οφείλω στον κύριο Γιώργο», έλεγε.

Το σοκ που ένιωσα όταν αυτό το νέο παιδί, που μέχρι σήμερα είναι δίπλα μου, απαλλάχτηκε από την ψωρίαση ήταν πολύ μεγάλο. Βρισκόμουν σε έναν άγνωστο χώρο, με δυνάμεις που δε γνώριζα την έκτασή τους και δεν ήξερα τι να τις κάνω, τι κάνω στη ζωή μου, πού θα με βγάλει αυτός ο δρόμος. Μόνο αν μπορούσε κάποιος να μπει στη θέση μου θα με καταλάβαινε!

Το δεύτερο περιστατικό το έφερε πάλι η ίδια φίλη. Με παρακάλεσε να αντιμετωπίσουμε το θέμα μιας γνωστής της είκοσι δύο ετών, που ήταν κατάκοιτη στο κρεβάτι από δυόμισι χρόνων παιδάκι. Έτσι δόθηκε η πρώτη εξ αποστάσεως βοήθεια σε ασθένεια μέσω τηλεφώνου. Η νεαρή κοπέλα σκώθηκε και σε μια εβδομάδα περπάτησε.

Ήμουν ένας άνθρωπος απλός, καθημερινός, όπως όλοι μας, και ξαφνικά «επιλέχθηκα» να γίνω αποδέκτης μιας δύναμης που ξεπερνάει τα όρια του νου και της φαντασίας.

Σταδιακά διάφοροι άνθρωποι άρχισαν να προστρέχουν σε μένα και να με ρωτούν για κάθε είδους ασθένειες, ζητώντας τη βοήθειά μου. Η ταβέρνα μας στην Αλεξάνδρεια μετατράπηκε σε χώρο υποδοχής ανθρώπων και συζήτησης.

Δεν είχα ακόμη ανακαλύψει τη γνώση για το ανθρώπινο σώμα, τη δομή και τη λειτουργία του. Απλώς αναρωτιόμουν για κάτι, και μόλις έθετα το ερώτημα, τότε όλα έδειχναν γνώριμα. Άρχισα να «ψάχνω» όλα τα σχετικά με τη λειτουργία του σώματος, και οι απαντήσεις μου, όπως διαπίστωνα όταν έκανα την εξακρίβωση, ήταν σωστές. «Εβλεπα» το πρόβλημα στο σώμα, και ύστερα από ιατρικές εξετάσεις αποδεικνυόταν ότι είχα «δει» σωστά.

Μου είχε δοθεί μια εντυπωσιακή διαγνωστική ικανότητα, όπως και μια ανώτερη γνώση και κατανόηση, την οποία

με δέος αναγνώριζα σιγά σιγά, και με συγκλόνηζε. Με τρόμαζε που ήταν κάτι άγνωστο, με παρέσυρε όμως η χαρά της ανακάλυψης. Το ότι μπορούσα να «δω» με γέμιζε με ενθουσιασμό, και συνέχιζα πάλι σαν να ήταν παιχνίδι. Έτσι, παίζοντας, θα έλεγα, έφτασα ως εδώ. Προσπαθούσα να μη μένω μόνος και ήμουν συνέχεια με άλλους ανθρώπους για να μη σκέφτομαι τον άγνωστο δρόμο που ανοιγόταν μπροστά μου.

Διαπίστωνα διαρκώς ότι οι απαντήσεις που πρόσφερα επιβεβαιώνονταν από την επιστήμη με αδιαμφισβήτητες ιατρικές εξετάσεις. Άτομα που δε γνώριζα, που δεν τα είχα δει ποτέ μου και για τα οποία έκανα κάποια ανάλυση-διάγνωση, πήγαιναν στη συνέχεια σε ιατρικά εργαστήρια για να κάνουν εξετάσεις και διαπιστωνόταν ότι τα ευρήματα των επιστημονικών αναλύσεων ήταν ακριβώς όπως τους τα είχα περιγράψει.

Είναι εύκολο να γράφεις γι' αυτές τις εμπειρίες-μεταμορφώσεις, κι ακόμη πιο εύκολο να τις διαβάζεις σαν ιστορία. Είναι αδύνατον όμως έστω και να φανταστεί κανείς το μέγεθος του πνευματικού, του σωματικού και ψυχολογικού σθένους και της αντοχής που απαιτήθηκαν.

Είναι τόσο εύκολο να «δεις», αλλά και πόσο δύσκολο είναι να ζεις δίπλα στους ανθρώπους που «βλέπεις»... Για να υπηρετείς αυτό το έργο με σωστά αποτελέσματα κάθε φορά, χρειάζεται να λειτουργείς μόνο με ένα και μο-

ναδικό «αίσθημα», το οποίο είναι η ολοκληρωτική Αγάπη. Τότε μόνο μπορείς να φτάσεις να είσαι ένα με τους ανθρώπους. Αν λειτουργείς με βάση τα συναισθήματα, επειδή αυτά αλλάζουν με τη σκέψη, που κι αυτή διαφοροποιείται με ιλιγγιώδη ταχύτητα, έχεις τα αποτελέσματα των συναισθημάτων σου στη ζωή, και καταλήγεις να απομακρυνθείς από τους ανθρώπους, να κλείνεις στη μοναξιά και στον πόνο. Όταν όμως υπάρχει μοναξιά, αποκόβεις από την Αγάπη. Κι ακόμη κι ο παράδεισος θέλει δύο.

Ο Γκάντι είχε πει πως η γη έχει τόσα αγαθά που μπορούν να ικανοποιήσουν όλες τις ανάγκες όλων των ανθρώπων, η απληστία τους όμως δεν μπορεί να κορεστεί. Στην πορεία μου δοκιμάστηκε η απληστία και η φιλοδοξία μου. Οι λίγοι που ενδεχομένως θέλησαν να με εκμεταλλευτούν για να ωφεληθούν οι ίδιοι διαψεύστηκαν και απέτυχαν. Αρνήθηκα τα πάντα, και έτσι κέρδισα τα πάντα.

Αυτό που παρακαλώ τους φίλους που είναι δίπλα μου είναι, αν τυχόν κουραστούν ή επηρεαστούν από δικούς τους άλλους λόγους, να ξέρουν ότι τους αγαπώ, και το μόνο που θα ήθελα είναι να αποχωρούν αθόρυβα, γιατί αλλιώς στον εαυτό τους δημιουργούν πρόβλημα. Όχι στο έργο, διότι το έργο έχει πάρει το δρόμο του.